

BALADA D'EROS I PSIQUE

per Jaume MEDINA

Tanta bellesa,
¿qui no l'admiraria?
Però restava,
lluny dels esguards sol·lícits,
en soledat, intacta.

Amor: t'estimo
amb tota la meva ànima,
simple i senzilla
llum dels meus ulls i vida,
sí, de la meva vida.

Com la paraula
travesses els abismes,
fons dels orígens
i pura correntia
que sempre recomença.

Ànima meva:
també dins l'invisible
cel ets pregona
com en la nit fecunda
l'Amor que t'enamora.

Per a confondre'm
amb tu superaria
una per una
les proves més terribles,
fins la del fosc reialme.

Véns a trobar-me
de dins de mi mateixa,
nítid, i em portes,
oh flor meravellosa!,
la vera coneixença.

Mira: cap ombra
banal, cap artifici
no s'interposa
entre els teus ulls sorpresos
i la vivent imatge.

Lliure com ella
dintre el palau contemples
la pura i simple
veritat absoluta
en plenitud oferta.

A l'harmonia
perfecta de l'altura,
bella, t'acordes
en vincle indissoluble,
feliç i apaivagada.

Dins el nou ordre
amb la immortal bellesa,
oh gloriosa!,
la vida veritable
engendres i nodreixes.